

Nicke Sjödin

Julklappstips

Julen står för dörren eller åtminstone i dess omedelbara närhet, och vi har redan börjat leta efter lämpliga klappar till närstående och längre bort stående.

Lätt är det inte, det ska gudarna veta, och en kamrat ringde mig här- förleden och klagade sin nöd. Han hade tänkt överraska en god vän med den enda vettiga julklapp en riktig karl kan önska sig inför Jesu födelse - en brynja. Gärna XL, men de är ju töjbara de där rackarna så han hade kunnat nöja sig med en vanlig X om det knep. Och knep var vad det gjorde.

Han hade gått i affär och ur affär och i affär igen i en vanligtvis väl sorterad medelsvensk stad av medelstorlek, Sundsvall till exempel, men var det nåt brynjor lyste med så var det sin frånvaro. Jag fick veta anledningen till att han var så angelägen om en brynja till sin kamrat, och orden föll i Herrans namn sålunda: "Ja du vet gamla brynjer blir ju så frön (sköra) och maskorna går stup i ett, så nu tänkte jag...", ja ni vet hur det brukar låta när man brinner av iver att glädja nån närstående.

Men hade han hittat nån brynja - alls icke. På ett ställe trodde man sig ha nåt liknande men kom frambärande nåt som i hög grad påminde om en brudslöja och dessutom betingade det hutlösa priset av 200:- När jag senast köpte en brynja kostade den 4,75. Jag tyckte redan det var i häftigaste laget.

I nästa affär fattade inte expediten

vad karln talade om. "Ska det vara ett herrlinne", undrade den okunniga människan. O, mänsklighet, varthän barkar du? Min vän uttryckte en viss besvikelse - småjätter och diverse kvinnfolk har stulit våra brynjor, färgat en del av dem och säljer dem för 400 spänn.

Min ungdoms brynjor som var så bra - inte nog med att man kunde ha dem under vitskjortan, man kunde dessutom när man tvättade dem i ån få en hel del abborrar i dem och dessutom var de förträffliga om man ville skölja sallad.

Gammelsaker går det inte att få tag på längre, men om man går in i en gammeldags affär är det inte så lätt att hitta nymodigheter heller. Jag minns hur det var för bortåt 40 år sen när jag glömt köpa blöjor till barnen och var på väg till Rön. Jag visste att vi skulle passera en lanthandel inte långt från byn, så jag tröstade hustrun och gallskrikande barn med att jag skulle kila in där och köpa en förpackning blöjor.

Jag kom in i en typiskt väl sorterad lanthandel, stövlar och korvar hängde i taket, stora silltunnor stod innanför dörren och spik och polkagrisar förde ett friare liv i diverse skålar på en hylla i närheten. Handelsman själv dök upp bakom disken med blyertspennan bak örat och sade ingalunda som expediter gör nu för tiden: "Jaha, tack". Jag har alltid undrat över vad de tackar för innan man ens andats en stavelse om att man ska handla över huvud taget. I stället gick han

rakt på sak med orden: "Va ska du ha då?"

"Blöjor", svarade jag prompt.

"Blöjor?" svarade han med ett minst sagt frågande tonfall,

"Ja, blöjor - du vet barnen kissar på sig ibland och då behövs blöjor. Blöjor, som liksom suger upp kisset och då behöver de inte ligga och vara våta i kalsongerna....ja, du vet själv hur det känns..."

Därvid sken hedersmannen bakom disken upp - han fick liksom en före-döden-upplevelse - och lovade att gå ner på lagret, eftersom han hade för sig att det funnits nåt liknande där nere. Förvåntansfullt väntande stod jag vid disken, de genomvåta barnens jämmerljud trängde nästan in genom timmerväggarna, men sen hörde jag ett stänkande och pustande i trappan ner till lagret, och upp dök så småningom handelsman själv kånkande med en bunt torvströ.

- Joo du, i min affär finns allting, utbrast han triumfatoriskt.

Jag hade inte hjärta att beskriva min besvikelse utan köpte bunt. Men inte lade jag in särskilt mycket torvströ i barnens blöjbyxor, det minns jag tydligt. Hur vi klarade problemet har jag inget minne av. I dagens läge är det för övrigt inte just dom som behöver blöjor. Däremot skulle de säkert bli glada över en brynja till jul

Nicke Sjödin